

Bydgoszcz, 4 września 2023 r.

Dr hab. Łukasz Jureńczyk, prof. uczelni
Kierownik Katedry Polityki Bezpieczeństwa
Wydział Nauk o Polityce i Administracji
Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy
e-mail: lukaszjurenczyk@ukw.edu.pl

**Recenzja osiągnięcia naukowego i dorobku dra Macieja Magiery sporządzona
w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych
w dyscyplinie nauki o polityce i administracji**

Niniejsza recenzja została sporządzona w odpowiedzi na uchwałę Rady Naukowej dyscyplin: nauki o polityce i administracji oraz nauki o komunikacji społecznej Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, w sprawie powołania komisji habilitacyjnej w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dra Macieja Magiery w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o polityce i administracji.

Recenzja sformułowana została w oparciu o udokumentowany dorobek Habilitanta, w tym osiągnięcie naukowe, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 z późn. zmianami). Zgłoszone przez Habilitanta osiągnięcie naukowe to zbiór publikacji o zbiorczym tytule *Kultura bezpieczeństwa – determinanty i konsekwencje dla administracji publicznej*, na który składa się monografia pt. *Kultura bezpieczeństwa w Polsce – zasoby, organizacja, mentalność. Studium przypadku Wielkopolskiej Policji*, Wydawnictwo Naukowe Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM, Poznań 2022, ss. 211 oraz cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych. Przedkładam również ocenę całościowego dorobku naukowo-badawczego, dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz w zakresie współpracy międzynarodowej.

W recenzji mogą się pojawić pewne nieścisłości zważywszy na fakt, że autoreferat został przygotowany w sposób mało staranny i przejrzysty. Co bardziej problematyczne niektóre jego części pozbawione są istotnych informacji lub zawierają informacje mogące wprowadzić w błąd. Z powyższych względów recenzent zmuszony był do żmudnej weryfikacji

za pomocą Internetu zawartych przez Habilitanta w dokumentacji informacji, czego można było uniknąć przygotowując autoreferat w sposób profesjonalny i rzetelny.

1. Wykształcenie i doświadczenie zawodowe

Pan Maciej Magiera od lat związany jest z Uniwersytetem im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, na którym zdobył wyższe wykształcenie. W 2005 roku uzyskał stopień zawodowy magistra politologii o specjalności stosunki międzynarodowe UAM, na podstawie pracy dyplomowej pt. *Globalne przywództwo Stanów Zjednoczonych po zakończeniu zimnej wojny*. W 2011 roku uzyskał stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce UAM, na podstawie rozprawy doktorskiej pt. *Doktrynalne podstawy amerykańskiej polityki zagranicznej. Case study doktryny George'a W. Busha*. Pierwszym wieloletnim obszarem badawczym Pana Macieja Magiery była zatem polityka zagraniczna i bezpieczeństwa Stanów Zjednoczonych.

W roku akademickim 2015/2016 dr Maciej Magiera zatrudniony został na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM, najpierw na stanowisku starszego wykładowcy, a od roku akademickiego 2017/2018 na stanowisku adiunkta, które zajmuje po dzień dzisiejszy.

2. Ocena dorobku naukowo-badawczego

2.1. Główne osiągnięcie naukowe - monografia pt. *Kultura bezpieczeństwa w Polsce – zasoby, organizacja, mentalność. Studium przypadku Wielkopolskiej Policji*, Wydawnictwo Naukowe Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM, Poznań 2022, ss. 211.

Habilitant w autoreferacie stwierdza, że Jego osiągnięcie naukowe stanowi "istotny wkład w rozwój dyscypliny nauk o polityce i administracji" (s. 2). Recenzent długo zastanawiał się czy faktycznie tak jest, szukając mocnych stron Habilitanta, jednocześnie nie bagatelizując jego słabości. Jednocześnie zastanawiał się, czy faktycznie osiągnięcie to w wystarczającym stopniu wpisuje się w dyscyplinę nauk o polityce i administracji, gdyż niektóre z publikacji są osadzone głównie w naukach o bezpieczeństwie. Interdyscyplinarność podejścia sprawiła jednak, że druga z ww. obaw została dość szybko rozwiana.

Kultura bezpieczeństwa jest ważkim zagadnieniem z zakresu nauk o bezpieczeństwie. Rozpatrywanie jej w kontekście instytucji publicznych oraz podległych im służb i straży,

wpisuje się również w obszar badawczy dyscypliny nauk o polityce i administracji. Wyszczególnienie i akcentowane przez Habilitanta trzech podstawowych komponentów kultury bezpieczeństwa, tj. zasobów, organizacji i mentalności nie budzi zastrzeżeń. Habilitant kładzie szczególny nacisk na tę ostatnią zmienną, tj. odpowiednią mentalność decydentów i funkcjonariuszy, bez której nawet najlepsza infrastruktura, dostępne kadry i sprzęt oraz otoczenie prawno-organizacyjne nie gwarantowałyby sukcesów w organizacji i zabezpieczeniu przedsięwzięć takich jak na przykład Euro 2012, którego obserwacja od strony podmiotów je zabezpieczających stało się inspiracją dla dra Macieja Magiery do podjęcia badań w zakresie kultury bezpieczeństwa. Habilitant słusznie zauważa, że na poczucie bezpieczeństwa obywateli wpływ mają nie tylko działania podejmowane przez odpowiednie instytucje i służby, ale w dużym stopniu również przekaz medialny, który do nich trafia. W związku z tym trzeba położyć znaczny nacisk na skuteczną politykę informacyjną tychże podmiotów, jak również na przeciwdziałanie coraz bardziej powszechnej dezinformacji, która coraz częściej występuje nie tylko w Internecie, ale też w tradycyjnych mass mediach, niezależnie od ich proveniencji.

Nie do końca zrozumiałe są "etapy procesu badawczego" wyszczególnione przez Habilitanta w autoreferacie. Autor powinien je bardziej precyzyjnie rozdzielić, omawiając metodologię poszczególnych etapów badawczych, zamiast dawać nie do końca sprecyzowane opisy merytoryczne podejmowanych zagadnień w ramach tych etapów. Zastanawiającym jest również, że Habilitant za ostatni etap badawczy przyjmuje "odniesienie się do zagadnień teoretycznych" (s. 12 autoreferatu). Należałoby raczej w ramach wybranego/wybranych nurtów teoretycznych postawić odpowiednie pytania badawcze i hipotezy, które następnie należałoby zweryfikować w ramach dalszych etapów procesu badawczego przy zastosowaniu odpowiednich metod badawczych. Jest to o tyle zasadne, że Habilitant sam stwierdza, że "W Polsce stan badań nad kulturą bezpieczeństwa ma na tyle zaawansowany charakter, że obecnie uzasadniona działalność badacza sprowadza się do częściowego dopracowania (zmodyfikowania w ramach nauk o polityce i administracji) stosowanego już przez innych paradygmatu (s. 12 autoreferatu).

Układ monografii nie budzi zastrzeżeń i jest wyrazem subiektywnego podejścia badawczego Autora. Wyjście w pierwszym rozdziale od charakterystyki środowiska bezpieczeństwa, tj. jego determinantów, definicji i komponentów, a w drugim osadzenie Wielkopolskiej Policji w otoczeniu systemowym stanowi dobre wprowadzenie do głównych

rozważań. Trzeci rozdział obejmuje analizę funkcjonowania Wielkopolskiej Policji w kontekście trzech wskazanych wcześniej komponentów, tj. zasobów, organizacji i mentalności. Rozdział czwarty obejmuje indywidualne wywiady pogłębione, które mają pozwolić ocenić funkcjonowanie Wielkopolskiej Policji w kontekście powyższych komponentów.

Można się zastanowić, czy tak szerokie charakteryzowanie we wstępie różnych wizji globalnego bezpieczeństwa ma sens w kontekście obrazowania trzeciego z komponentów kultury bezpieczeństwa, tj. mentalności. Monografia dotyczy poziomu lokalnego, tj. funkcjonowania Wielkopolskiej Policji, a pierwsze strony wstępu omawiają zmiany zachodzące na poziomie globalnym po zimnej wojnie, w tym ścieranie się najbardziej wpływowych w latach 90. XX wieku koncepcji dotyczących stosunków międzynarodowych tj. "Końca historii" Francisa Fukuyamy i "Zderzenia Cywilizacji" Samuela Huntingtona, a dla urozmaicenia z wplataniem myśli Thomasa Hobbesa z wiekopomnego "Lewiatana" (s. 6-7 monografii). Później Autor przechodzi na poziom regionalny, zarysowując różne koncepcje integracji europejskich, w perspektywie problemu suwerenności, żeby za chwilę przejść do zagrażającej jej tzw. wojny hybrydowej. Recenzent rozumie, że celem tego wywodu jest ukazanie kwestii mentalności w szerszym kontekście międzynarodowym, jednak zważywszy na temat książki skupianie się w jej wstępie na ewolucji systemu globalnego i międzynarodowego wydaje się mało trafnym rozwiązaniem. Dodatkową kwestią jest, że dwa pierwsze komponenty kultury bezpieczeństwa, tj. zasoby i organizacja, zostały praktycznie pominięte w tej części monografii. Niezrozumiała jest dywagacja dotycząca poziomu państwowego, który Autor określa lokalnym. Następuje tam wyjście od kwestii jakości demokracji i rządów prawa, a kończy się niezrozumiałą konstatacją: "W polskiej polityce nie tylko spory pojawiają się w debacie nad rolą Unii Europejskiej, ale także nad strategicznym partnerstwem Polski z wybranymi mocarstwami światowymi (USA, Rosja, czy ChRL). Niestety ten rozdział symbolizuje niepewność sojuszniczą Rzeczypospolitej, zależną od wyników wyborów powszechnych..." (s. 8 monografii). Trudno zrozumieć, o co mogło chodzić Autorowi w tym zdaniu, bo przecież nie o zmiany percepcji poszczególnych rządów Polski, dotyczące tego, kto z powyższej trójki mocarstw jest głównym sojusznikiem i zewnętrznym gwarantem bezpieczeństwa państwa. Te dywagacje są równie niepotrzebne w tej części książki, co wręcz problematyczne. Sam fakt, że Autor zakłada uniwersalność komponentów kultury bezpieczeństwa na wszystkich poziomach nie uzasadnia tego rodzaju

podejmowanych rozważań we wstępie, tym bardziej, że monografia dotyczy *case study* Policji w województwie wielkopolskim, o czym precyzyjnie pisze wskazując zakres terytorialny badań (s. 12 monografii).

Wstęp w zasadzie powinien zacząć się od treści występujących na stronie 9, gdyż dopiero od tego fragmentu ma bezpośredni związek z tematem książki. W tym miejscu pojawia się jednak inny problem. Autor zamiast zacząć od kwestii takich jak omówienie tytułu książki, wskazanie celu badań, identyfikacja luki badawczej oraz określenie problemu badawczego i postawienia pytań badawczych, decyduje się rozpocząć część metodyczną od postawienia hipotezy badawczej. Podejście takie przeczy zarówno logice, jak i podstawowym założeniom warsztatu naukowego. Samo sformułowanie hipotezy badawczej jest dość niefortunne: "Zatem hipoteza badawcza sprowadza się do możliwości, a nawet potrzeby, analizowania rzeczywistości przez pryzmat trzech składowych kultury bezpieczeństwa: zasobów, organizacji i w głównej mierze mentalności" (s. 9 monografii). Pierwszy problem polega na nieprecyzyjnym, bardziej publicystycznym niż naukowym stwierdzeniu "możliwości, a nawet potrzeby". Ponadto nie jest sprecyzowane, o jaką "rzeczywistość" chodzi Autorowi.

Podczas badań Autor zastosował zróżnicowane metody badawcze (s. 10 monografii), wśród których istotną rolę odgrywa studium przypadku (*case study*) polegające na badaniu Wielkopolskiej Policji. Autor posłużył się również innymi metodami badawczymi, jednak wyjaśnienie sposobu zastosowania niektórych z nich jest mało przekonujące. Przykładowo metoda analizy treści miała posłużyć Autorowi do: "wyodrębnienia ze słowa pisanego ocen sugerujących, a także służyła do zapoznania się z przeszłością". Nie wiadomo również, na czym konkretnie miało polegać zastosowanie metody porównawczej, gdyż Autor stwierdził, że wykorzystał ją do: "charakteryzowania kultury bezpieczeństwa w pierwszym rozdziale czy wielkopolskiego środowiska pracy funkcjonariuszy Policji w podrozdziale 2.2.". Stosował ją również przy porównywaniu kultury bezpieczeństwa z kulturą polityczną i kulturą strategiczną. Autor stosował również metodę analizy systemowej oraz przeprowadził wywiady pogłębione. Jeśli chodzi o zastosowaną metodologię, to największą wartość mają właśnie przeprowadzone przez Autora wywiady z oficerami i generalicją Policji. Jak Habilitant sam słusznie jednak zauważa, dużo bardziej reprezentatywne byłoby zastosowanie metody sondażu diagnostycznego z techniką ankiety. Generalnie jednak służby mundurowe nie są chętne brać udział w badaniach, a wskazane przez Autora dodatkowe okoliczności, jak Covid-

19 i niestabilność na Polskie granicy, mogły dodatkowo to utrudnić. Nie można zgodzić się jednak z jednoznacznym stwierdzeniem Autora, że przeprowadzenie takich badań jest obecnie "niemożliwe do realizacji" (s. 11 monografii). Na pewno jest trudniejsze, ale nie niemożliwe.

Dopiero w dalszej części wstępu pojawiają się pytania badawcze. Jest ich jednak zbyt dużo (aż 10) i brakuje pytania głównego, dla którego pytania szczegółowe pełniłyby funkcję pomocniczą. Niektóre z pytań badawczych są mało precyzyjne, np. początek pytania drugiego: "Jak należy postrzegać kulturę bezpieczeństwa...?". Pytania 7, 8 i 9 są dyskusyjne, gdyż chodzi w nich o to, czym charakteryzuje się Wielkopolska Policja z perspektywy poszczególnych komponentów kultury bezpieczeństwa. Nie wiadomo, co ma być odnośnikiem dla tej charakterystyki, gdyż Autor *de facto* bada tylko Wielkopolską Policję, więc nie jest w stanie odnieść jej do Policji funkcjonującej w innych województwach. Pytania badawcze powinny stanowić podstawę do sformułowania hipotez badawczych, jednak w przypadku ocenianej monografii tak nie jest.

Po pytaniach badawczych, przy wskazywaniu ograniczeń badań, Autor dopiero i to jakby przy okazji nakreślił cel badawczy, a mianowicie: "próba wdrożenia schematu analitycznego opartego na komponentach kultury bezpieczeństwa (zasobach, organizacji i mentalności)". Tutaj pojawia się jednak istotna sprzeczność, która stawia pod znakiem zapytania możliwość realizacji tego celu. Autor napisał: "Ze względów systemowych (unitarnych), w Polsce nie potrzeba analizować Policji w całości, ale wystarczy jeden z jej garnizonów", pisząc dalej o możliwości zastosowania uogólnienia (s. 9 monografii). Dalej jest jednak napisane: "Można wstępnie przyjąć, że mimo unitarnego charakteru naszego państwa (standaryzacji Policji w aspekcie zasobów i organizacji), to jednak mentalne podejście różnicuje policyjne garnizony" (s. 12 monografii). Można zatem wywnioskować z tych słów, że w kontekście trzeciego komponentu kultury bezpieczeństwa, tj. mentalności, nie można stosować tego rodzaju uogólnień jednego garnizonu na całość Policji, a przecież Autor w monografii skupia się głównie na tym komponentcie.

Przedmiot badań wskazany został dopiero pod koniec wstępu, z podziałem na teoretyczny, obejmujący kulturę bezpieczeństwa i praktyczny, obejmujący działalność Wielkopolskiej Policji. Z kolei uzasadnienie powodu, dla którego należy ograniczyć analizę zagranicznej literatury (nie ma wskazania, z za której granicy Polski – s. 15 monografii) jest nieprzekonujące, gdyż w rzeczywistości należałoby dokładnie zbadać tę literaturę, aby

poznać stan światowej wiedzy, a w wymiarze praktycznym móc przenosić dobre praktyki na grunt Policji w Polsce. Za merytoryczny argument nie można także uznać publicystycznej konstatacji, że: "kulturowo jesteśmy nadal (jeszcze) za bardzo wschodni względem Zachodu i już zbytnio zachodni, jak na Wschód" (s. 13 monografii).

Autor przekonuje o konieczności zastosowanie studium przypadku (Wielkopolskiej Policji) w sposób holistyczny (s. 15 monografii). Argumentuje również, że Wielkopolska Policja prowadzi "aktywność holistyczną" (s. 182 monografii), co ma według niego potwierdzać uniwersalny charakter przyjętego schematu analitycznego. Zaprezentowane przez Autora wnioskowanie bliższe jest jednak redukcjonizmowi (czyli wyjaśnianiu prawidłowości złożonego układu poprzez opis i wyjaśnianie prawidłowości rządzących jego częściami), czyli przeciwieństwa holizmu, który zakłada, że nie można wnioskować o prawidłowościach całego układu na podstawie wiedzy dotyczącej jego części.

Uzasadniając konieczność prowadzenia badań teoretycznych nad kulturą bezpieczeństwa Autor napisał o myleniu w literaturze przedmiotu kultury bezpieczeństwa z bezpieczeństwem i higieną pracy, a podczas konferencji itp. również z bezpieczeństwem kulturowym (s. 14 monografii). O ile faktycznie czasem dochodzi do sprowadzania kultury bezpieczeństwa do kultury organizacyjnej przedsiębiorstwa w kontekście zapewnienia bezpieczeństwa pracownikom, o mylenie jej z bezpieczeństwem kulturowym może już zaskakiwać. Autor napisał o holistycznym podejściu, w którym "kultura bezpieczeństwa pozostaje zbieżna z kulturą polityczną, kulturą strategiczną, czy nawet kulturą organizacyjną" (s. 46 monografii). Ponieważ są to inne kategorie, to można to stwierdzenie uznać za niefortunny skrót myślowy, co zresztą potwierdza dalsza część wywodu.

Przeprowadzone przez Autora badania własne w postaci wywiadów mają istotną wartość poznawczą. Ich organizacja wymagała znaczącego nakładu pracy, w tym istotnego wysiłku w dotarciu do osób, które zgodziły się na udzielenie wywiadów, przygotowania odpowiednich pytań oraz opracowanie wyników badań. Mimo że są one niewątpliwie wartościowe, to nie mogą dać pełnego obrazu mentalności Wielkopolskiej Policji, jako komponentu jej kultury bezpieczeństwa. Wynika to chociażby z faktu, że wywiady przeprowadzone zostały jedynie z "najbardziej doświadczonymi policjantami z dwóch najwyższych korpusów" (s. 156 monografii). Trudno oczekiwać, żeby mieli oni pełną wiedzę dotyczącą mentalności młodszych funkcjonariuszy. Autor szczegółowo opisuje metodologię

badania, choć jednocześnie nie podaje konkretnej liczby uczestników, pisząc łącznie o "kilkunastu respondentach" (s. 159 monografii), co może oznaczać np. 11 lub 19.

Wykorzystana literatura przedmiotu ma charakter jednoznacznie krajowy. Wśród monografii Autor zamieścił w bibliografii zaledwie trzy monografie anglojęzyczne, których treść *de facto* nie była przedmiotem analizy, gdyż nie dotyczy bezpośrednio poruszanej problematyki a stanowi jedynie pewne poboczne odniesienie się - książki F. Fukuyamy (1992), S. Huntingtona (1996) i J. Snydera (1977). Ponadto wśród literatury przedmiotu znajduje się jeszcze jedna pozycja anglojęzyczna - H. Berg, C. Kopisch (2012), a poza tym jeden raport i dwa artykuły prasowe. Nie sposób jest pisać o kulturze bezpieczeństwa, próbując przenosić wyniki badań na wszystkie poziomy (w tym globalny i międzynarodowy), nie znając podstawowych pozycji literatury światowej w tym zakresie.

Wnioski końcowe stanowią odpowiedzi na pytania badawcze. Pierwszy wniosek jest niepełny, gdyż w kontekście determinantów środowiskowych odnosi się tylko do kwestii słabości społeczeństwa obywatelskiego w Polsce, pomijając inne determinanty. Na drugie pytanie nie da się rzetelnie odpowiedzieć bez sięgnięcia po anglosaską literaturę przedmiotu, w której publikowane są wyniki zaawansowanych badań nad kulturą bezpieczeństwa, w tym ukazane są różne podejścia w jej definiowaniu. Autor jednak tego nie czyni. Wnioski do pytania trzeciego – zależności między komponentami kultury bezpieczeństwa nie budzą zastrzeżeń. Odpowiedzi na trzy kolejne pytania w większym stopniu są wyjaśnieniem koncepcji i konstrukcji wybranych elementów pracy, niż samą odpowiedzią na te pytania. Odpowiedź na kolejne trzy pytania badawcze stanowi uzasadnienie wyszczególnienia trzech komponentów kultury bezpieczeństwa – zasobów, organizacji i mentalności – w przyjętym schemacie analitycznym. W tych wnioskach również uwidacznia się kwestia wzajemnego przenikania się tych elementów. W przypadku wniosków dotyczących mentalności, uwidaczniają się także związki z kulturą polityczną, która może pozytywnie lub negatywnie oddziaływać na kulturę bezpieczeństwa. W przypadku Polski to oddziaływanie jest negatywne. We wnioskach do pytania dziesiątego Autor napisał o "ankietowanych", a przecież nie przeprowadzał ankiet, tylko wywiady pogłębione. W ostatniej części Autor zawarł wnioski, które mogą być wykorzystane przez badaczy rozwijających ten obszar badań.

We wnioskach pojawiały się sformułowania bardziej odpowiadające językowi publicystyki, niż nauki. Przykładowo tylko w dwóch zdaniach następujących po sobie wystąpiły takie sformułowania: "słabo umiarkowany subiektywizm", "mentalne

antagonizmy", "absurdalne sytuacje" (s. 190). Podobnych określeń w całej książce nie brakuje.

2.2. Inne opublikowane prace naukowe po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, w tym przede wszystkim wchodzące w skład głównego osiągnięcia naukowego

Poza monografią Habilitant przedstawił do oceny dziewięć artykułów w czasopismach naukowych i jedenaście artykułów w pracach zbiorowych. Publikacje w czasopismach naukowych przede wszystkim ukazały się w czasopismach UAM, tj. "Przegląd Strategiczny", "Przegląd Politologiczny", "Środkowoeuropejskie Studia Polityczne", "Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny", "Public Policy and Economic Development". Jedynie dwa artykuły opublikowane zostały w czasopismach naukowych spoza UAM, tj. "Colloquium" (AMW w Gdyni) i "TeKa Komisji Politologii i Stosunków Międzynarodowych" (UMCS w Lublinie). Bardziej różnorodnie sytuacja wygląda w przypadku artykułów w pracach zbiorowych, z których sześć ukazało się w Poznaniu (niektóre przy współpracy wydawniczej), a pięć w innych wydawnictwach (Szczecin, Białystok, Kalisz, Toruń i Kraków). W przypadku artykułów w pracach zbiorowych nie zostały wskazane nazwy wydawnictw.

Lepiej pod tym względem wygląda kwestia artykułów naukowych w czasopismach naukowych z zakresu nauk o bezpieczeństwie, których Habilitant był współautorem, a które nie zostały włączone do głównego osiągnięcia naukowego. Dwa artykuły (jeden 4- a drugi 7-autorski) ukazały się w czasopismach wydanych nakładem Cambridge University Press. Wbrew temu, co znajduje się w załączonym wykazie osiągnięć, Habilitant nie był jednak pierwszym autorem w tych publikacjach, jak również nie był autorem wskazanym do korespondencji. Ponadto nie podano informacji, jaki jest wkład Habilitanta w ich przygotowanie, w tym, jakie elementy artykułu były przez niego skonceptualizowane i opracowane. Zważywszy, że oba czasopisma dotyczą problematyki bezpieczeństwa zdrowotnego, w którym specjalizują się niektórzy współautorzy tych artykułów, a dr Magiera się w niej nie specjalizuje oraz poza tymi dwoma wyjątkami nie publikował za granicą, można założyć (choć to tylko założenie, a nie fakt), że główne działania w zakresie przygotowania artykułów i publikacji w tych periodykach nie spoczywały na Habilitancie. Spośród pozostałych sześciu artykułów (1- lub 2-autorskich), pięć ukazało się w czasopismach WNPiD UAM (Przegląd Strategiczny i Przegląd Politologiczny), a tylko jeden w czasopiśmie zewnętrznym (Uniwersytet Szczeciński). Spośród artykułów w pracach zbiorowych

niewskazanych do głównego osiągnięcia naukowego, Habilitant był autorem lub współautorem ośmiu publikacji, w tym sześciu wydanych w Poznaniu (niektóre przy współpracy wydawniczej), a dwóch w innych wydawnictwach (Warszawa i Toruń).

Autor ma prawo, a czasem nawet obowiązek, publikowania w swoim Alma Mater, a wydawnictwa UAM, w tym ukazujące się na WNPiD czasopisma naukowe, mają wysoką renomę na krajowym rynku wydawniczym. Problem polega jednak na proporcjach dotyczących wyboru miejsca publikowania przez Habilitanta, który rzadko wychodzi z publikacjami poza macierzystą Uczelnię, a poza granicami kraju samodzielnie nie publikuje wcale. Powoduje to, że dorobek naukowy Habilitanta ma głównie zasięg lokalny.

W autoreferacie Habilitant podał informację, że liczba cytowań wynosi 30, w tym 0 autocytowań, IF 3,425, a punktacja MNiSW/MEiN 588. Kwestia IF i punktacji ministerialnej nie budzą zastrzeżeń, gdyż są one podane w Bazie Wiedzy UAM, w tym IF dotyczy dwóch wieloautorskich artykułów z Cambridge University Press. Inaczej jest jednak w kwestii podanej liczby cytacji. Ponieważ Habilitant nie ma publicznego konta na Google Scholar, to konieczna była samodzielna weryfikacja na tej platformie, która pokazała (choć mogą tu się pojawić pewne nieścisłości), że 18 cytacji przypada na dwa artykuły wieloautorskie z Cambridge University Press, które nie znajdują się w głównym osiągnięciu naukowym Habilitanta, jak również, w których Jego indywidualny wkład nie został określony. Ponadto zweryfikowanie cytacji do tych publikacji pokazuje, że około połowy z nich stanowią autocytacje któregoś z współautorów tych artykułów. W przypadku cytacji do pozostałych artykułów pojawiają się zarówno autocytacje (w tym w najwyżej cytowanym artykule 3 z 5 stanowią autocytacje), jak i zdarza się podwójne indeksowanie tych samych cytacji. Załączenie przez habilitanta oficjalnych danych z Google Scholar, np. uzyskanych w odpowiednim dziale Biblioteki UAM, pozwoliłoby zweryfikować te znaczne nieścisłości, takiego załącznika wśród przekazanych dokumentów niestety nie ma. Problem ten dotyczy nie tyle samych danych naukometrycznych, które zgodnie z interpretacją Rady Doskonałości Naukowej nie mogą stanowić kryterium oceny dorobku naukowego, co rzetelności przedstawionej w autoreferacie informacji dotyczącej cytacji.

Jeśli chodzi o kwestie merytoryczne dotyczące cyklu artykułów naukowych, to w poszczególnych z nich Autor analizuje zagadnienia takie jak różne aspekty polityki bezpieczeństwa, partycypacja społeczna, feminizacja służb i straży, funkcjonowanie i modernizacja administracji publicznej, imprezy masowe, sytuacje kryzysowe oraz inne

zagadnienia, które spina w jedną całość w ramach obszaru badawczego nad kulturą bezpieczeństwa.

W poszczególnych artykułach Autor analizuje kwestię kultury bezpieczeństwa na różnych poziomach – lokalnym, regionalnym, krajowym, międzynarodowym i globalnym. Przykładowo w artykule pt. *Polityka bezpieczeństwa w przeciwdziałaniu COVID-19 na przykładzie Polski* (2021) podjął się analizy działań polskich władz w obliczu pandemii, w perspektywie koncepcji społeczeństwa ryzyka. W artykule tym analiza ma charakter pogłębiony i kompleksowy, wyraźnie akcentujący globalny wymiar zachodzących zmian w społeczeństwach, w tym wśród Polaków. Autor podejmuje kwestię akceptacji społecznej dla decyzji i działań władz i służb w tej nowej rzeczywistości. W artykule *Feminization of the Police from the perspective of comprehensive risk minimization* (2020) autor analizuje proces feminizacji Policji w Polsce oraz bariery, jakie stoją na tej drodze, w tym bariery mentalne. Artykuł pt. *Kultura strategiczna a kultura bezpieczeństwa w kontekście mentalności* (2016) ma również charakter bardziej analityczny niż teoretyczny, mimo że jego tytuł może sugerować coś innego. W artykule *The need to comprehensively minimise risk in the states of the former Soviet Bloc* (2014) Autor analizuje ewolucję zagrożeń państw regionu EŚW w kontekście zachodzących globalnych zmian, w tym technologicznych, i kształtowania się społeczeństwa informatycznego i społeczeństwa ryzyka. W kontekście tych zjawisk, ale na poziomie krajowym, w kolejnym artykule Autor analizuje rolę *Straży gminnych (miejskich) w obliczu kompleksowego minimalizowania ryzyk* (2018). Stawia on słuszne wnioski, że ograniczona rola tych formacji wynika zarówno z ograniczeń ustawowych, organizacyjnych, finansowych, jak i mentalnych.

Artykuły włączone przez Habilitanta do głównego osiągnięcia naukowego mają charakter w przeważającej mierze analityczny i eksplanacyjny. Ich poziom merytoryczny jest satysfakcjonujący, a analiza niejednokrotnie jest pogłębiona oraz uwzględniająca różne poziomy bezpieczeństwa, od globalnego po lokalne. Poważną słabością tych artykułów jest opieranie ich w zdecydowanej mierze na literaturze polskojęzycznej. Nawet artykuły publikowane w języku angielskim w bibliografii nie mają wcale, ale mają sporadycznie pojawiające się pozycje literatury anglosaskiej. W praktyce oznacza to, że Habilitant zazwyczaj nie sięga po najnowsze osiągnięcia badaczy na świecie. Ponadto w artykułach, w których tematyka sugeruje nacisk na teorię, warstwa teoretyczna jest ograniczona i niejednokrotnie brakuje odwoływania się do konkretnych paradygmatów. Nie każdy badacz

musi mieć jednak zacięcie teoretyczne, dlatego w ocenie recenzenta nie dyskwalifikuje go to aspirowaniu o stopień naukowy doktora habilitowanego.

2.3. Współpraca naukowa, realizowane projekty naukowe i aplikowanie o granty

W tej części wykazu osiągnięć pojawiają się najpoważniejsze nieścisłości i niedopowiedzenia. W wykazie osiągnięć w punkcie 13 pt. *Wykaz uczestnictwa w pracach zespołów badawczych realizujących projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych, z podziałem na projekty zrealizowane i będące w toku realizacji, oraz z uwzględnieniem informacji o pełnionej funkcji w ramach prac zespołów* Habilitant wpisał uczestnictwo w dwunastu projektach. Informacje podane w tym punkcie są zdawkowe, wybiórcze i przygotowane niestarannie. Przeanalizowanie ich w oparciu o wyszukiwanie informacji w Internecie pozwala stwierdzić, że działania badawcze były realizowane przez Habilitanta w przypadku trzech projektów, a jeden z nich *sensu stricte* spełnia wymogi określone w cytowanym wyżej punkcie. Ze względu jednak na sposób przygotowania przez Habilitanta informacji w tym zakresie nie da się jednak jednoznacznie przesądzić. Recenzent nie jest także w stanie z pełnym przekonaniem ustalić stanu faktycznego, gdyż nie posiada dostępu do informacji dotyczących tych działań, a Habilitant nie przedstawił ich w załącznikach. Na podstawie zamieszczonych przez dra Magierę informacji można założyć, że działania wskazane tym punkcie mają głównie charakter organizacyjny, dydaktyczny lub w zakresie popularyzacji nauki, z tego względu nastąpi odniesienie się do nich w odpowiednich częściach oceny dorobku. Ponadto prawdopodobnie ponad połowa z nich to projekty ogólnouczelniane lub ogólnowydziałowe, w których Habilitant, podobnie jak wielu innych, a może nawet wszyscy pracownicy uczestniczył, lakonicznie informując, że pełnił funkcję "Wykonawcy".

Wyjątkiem są wspomniane trzy projektu o charakterze naukowym, których efektami były prace zbiorowe pod redakcją znamienitych badaczy z WNPiD UAM, odpowiednio prof. Magdaleny Musiał-Karg i prof. Elżbiety Lesiewicz (Poznań–Ústí nad Labem 2016), prof. Sebastiana Wojciechowskiego i prof. Artura Wejksznera (Warszawa 2019) oraz prof. Marcina Rachwała (Poznań 2017). Projekt pt. *Women's role and their participation in public life of the Visegrad Countries* ma charakter międzynarodowy finansowany w ramach tzw. Małego grantu Funduszu Wyszehradzkiego. Realizowany był przy współpracy WNPiD UAM z ośrodkami naukowymi Pragi, Ústí nad Labem, Żyliny i Budapesztu, a jego owocem była

publikacja pod redakcją naukową (Poznań–Ústí nad Labem 2016), w której Habilitant był jednym z 21 Autorów z różnych ośrodków naukowych. Projekt pt. *Współczesne bezpieczeństwo Polski Międzynarodowy wymiar instytucjonalny*, którego owocem jest praca zbiorowa pod tym samym tytułem, gdzie Habilitant był wymieniony jako jeden z dziesięciorga współautorów, z czego ośmiorgo z WNPiD UAM. W książce tej nie ma jednak informacji o realizacji grantu z konkursu krajowego lub międzynarodowego, co w takich przypadkach jest wymogiem umieszczania tego rodzaju informacji, tak więc prawdopodobnie jest to ciekawa i ważna, aczkolwiek wewnętrzna inicjatywa Badaczy ww. Wydziału. Podobnie ma się rzecz z projektem pt. *Dzień partycypacji. Uwarunkowania i mechanizmy partycypacji politycznej*, którego efektem była praca zbiorowa o tytule tożsamym z podtytułem projektu (Poznań 2017), w której Habilitant jest jednym z sześciorga współautorów, w tym wszystkich z WNPiD UAM. W tym przypadku jednak w książce znajduje się informacja o powstaniu publikacji w ramach ww. projektu finansowanego przez Fundację Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Mimo że jest to projekt i ewentualny konkurs wewnętrzny, to do pewnego stopnia można go uznać za spełniający kryteria opisane w punkcie 13, mimo że dofinansowywanie wydania publikacji przez podmioty uczelniane i pozauczelniane (w tym np. instytucje publiczne i fundacje) jest zjawiskiem dość powszechnym. Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że nawet nieuczestniczenie Habilitanta w "pracach zespołów badawczych realizujących projekty finansowane w drodze konkursów" nie dyskwalifikowałoby go w ubieganiu się o stopień doktora habilitowanego. Celem tego wywodu jest jednak zaakcentowanie kwestii rzetelności (lub raczej jej braku) albo ewentualnie nonszalancji w przygotowaniu dokumentacji w postępowaniu habilitacyjnym przez Zainteresowanego.

W pkt. 15 wykazu osiągnięć pt. *Udział w stażach w instytucjach naukowych lub artystycznych, w tym zagranicznych, z podaniem miejsca, terminu, czasu trwania stażu i jego charakteru* Habilitant lakonicznie napisał, że odbycie stażu uniemożliwiły mu ograniczenia sanitarno-epidemiologiczne. Liczni naukowcy odbywali jednak w tym okresie, szczególnie w roku 2022 staże naukowe, w tym zagraniczne. Sam dr Magiera w okresie obostrzeń epidemicznych wziął udział w dwóch konferencjach naukowych w Turcji (chyba, że brał w nich udział w formie zdalnej, jednak nie wspominał o tym). Jeśli jednak w przypadku Habilitanta wzięcie udziału w stażu z przyczyn pandemicznych okazało się być niemożliwe, to należałoby napisać, w jakich instytucjach podejmował on starania przyjęcia na staż i jakie

podjął kroki w tym zakresie. W innym wypadku tego rodzaju ogólna informacja wydaje się być zbędna, gdyż tak naprawdę nic nie wnosi.

Problematyczny jest również pkt. 5 autoreferatu, tj. *Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową lub artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.* Habilitant współpracuje z różnymi podmiotami administracji rządowej i samorządowej umiejscowionymi w Poznaniu. Są to Wielkopolski Urząd Wojewódzki w Poznaniu, Urząd Miasta w Poznaniu, Komenda Wojewódzkiej (i Miejskiej) Policji w Poznaniu, Komenda Wojewódzkiej (i Miejskiej) Państwowej Straży Pożarnej w Poznaniu, Wielkopolska Inspekcja Sanitarno-Epidemiologiczna w Poznaniu oraz Ośrodek Doskonalenia Nauczycieli w Poznaniu. W niektórych z tych podmiotów realizuje On własne badania naukowe, jednak nie są one instytucjami naukowymi, tak więc nie jest to współpraca naukowa między badaczami. W związku z tym pkt. 5 nie jest właściwym miejscem na tego rodzaju informacje.

Dr Magiera wskazał również na współpracę międzynarodową z Selçuk University w Konya (Turcja), a jako owoc tej współpracy dołączenie do Komitetu Redakcyjnego tamtejszego czasopisma naukowego "Cyberpolitik Journal". Nie podał on jednak informacji, od kiedy pełni tę funkcję oraz jakie ewentualnie zadania realizuje w jej ramach, w tym czy jest to funkcja naukowa, czy administracyjno-organizacyjna. Czasopismo to rocznie publikuje średnio 12 artykułów, w tym ponad połowę w języku tureckim, a jednocześnie w całościowym składzie redakcji są 34 osoby, w tym 12 osób we wspomnianym Komitecie Redakcyjnym. Na stronie internetowej czasopisma nie znajduje się informacja, jaka jest rola członka Komitetu Redakcyjnego. Ponadto dr Maciej Magiera znajduje się w tym składzie na 12 (ostatnim) miejscu i nie dopilnował nawet, aby nazwa jego Uczelni została poprawnie zapisana (Adam Miskiewicz University-Poznan – stan na 26.07.2023).

W autoreferacie Habilitant napisał także o współpracy z wykładowcami Szkoły Policji w Słupsku i Akademii Pomorskiej w Słupsku, a jako "punkt kulminacyjny" tej współpracy wskazał "coroczne konferencje organizowane razem z Akademią Pomorską w Słupsku" (s. 16). Nie wiadomo, o jaki cykl konferencji chodzi, gdyż w przypadku Ogólnopolskiego Forum Studiów nad Bezpieczeństwem, w którym dr Magiera rzekomo był członkiem Komitetu Organizacyjnego (zweryfikowano to w niniejszej recenzji w pkt. 3.2.) nie jest wspomniane o tej uczelni, jako współorganizatorze, przynajmniej w dokumentach dostępnych w Internecie.

Trudno również doszukać się oznak takiej współpracy w przedstawionej do oceny monografii.

W autoreferacie Habilitant napisał również o współpracy z badaczami Instytutu Nauk o Polityce i Bezpieczeństwie Uniwersytetu Szczecińskiego. W tym przypadku miała być nawiązana instytucjonalna współpraca z tym ośrodkiem w ramach Zespołu Badawczego "Samorząd Terytorialny i państwo wobec kryzysu". Z autoreferatu nie wynika, czy dr Magiera jest członkiem tego zespołu badawczego, co budzi zastanowienie, tym bardziej, że w wykazie osiągnięć nie wspomina o tym, mimo że na przykład w omówionym wcześniej punkcie 13 wymieniał nawet działania dydaktyczne. Również w Internecie nie da się znaleźć na ten temat informacji. Autor nie napisał, z jakimi konkretnie osobami z ww. ośrodków współpracuje, a w samym tylko INoPB US pracuje ok. 50 badaczy.

3. Ocena osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę

3.1. Osiągnięcia dydaktyczne

Pan dr Maciej Magiera ma wystarczające doświadczenie dydaktyczne w kraju. Prowadził on wykłady, ćwiczenia, konwersatoria i seminaria licencjackie na kierunkach Bezpieczeństwo Narodowe, Zarządzanie Państwem, Dziennikarstwo i Komunikacja Społeczna oraz Politologia. Prowadzone przez niego przedmioty dotyczyły polityki bezpieczeństwa; bezpieczeństwa publicznego; ochrony osób, mienia i obszarów; kultury bezpieczeństwa; współczesnych zagrożeń bezpieczeństwa; oraz bezpieczeństwa a wolności jednostki. Przedmioty te są w przeważającej mierze bardziej wpisujące się w dyscyplinę nauk o bezpieczeństwie niż nauk o polityce i administracji, jednak Habilitant zapewne nie miał znacznego wpływu na przydzielane mu obciążenia, dlatego absolutnie nie można tego traktować jako zarzut. Habilitant wypromował także liczną grupę licencjatów. Prowadzi również kursy na studiach podyplomowych z Bezpieczeństwa i Obronności oraz Edukacji dla Bezpieczeństwa. Brał także udział w prowadzeniu warsztatów dla uczniów szkół mundurowych w zakresie prawa do bezpieczeństwa i wolności.

Habilitant nie posiada doświadczenia dydaktycznego w języku kongresowym, w tym uzyskanego poza granicami kraju. Zważywszy na dostępność i powszechność programów umożliwiających zagraniczne wyjazdy dydaktyczne (w tym Erasmus+) można to postrzegać za pewien mankament na tym etapie rozwoju zawodowego.

3.2. Osiągnięcia organizacyjne

Na stronie 19 autoreferatu Habilitant pisze w formie bezosobowej, że "Od uzyskania stopnia doktora nauk humanistycznych w 2011 roku łącznie sfinalizowano 52 przedsięwzięcia", w tym 13 konferencji międzynarodowych i krajowych; 3 webinaria; Olimpiady Wiedzy o Bezpieczeństwie i Obronności; 14 szkoleń dla dydaktyków, funkcjonariuszy i urzędników; 12 wyjazdów studyjnych i zajęć terenowych dla studentów; oraz 10 wydarzeń jubileuszowych i promocyjnych. Z informacji tej nie wynika, kto organizował te przedsięwzięcia, czy Zakład czy inna jednostka organizacyjna oraz czy/jaką rolę pełnił w nich Habilitant. Jest to o tyle problematyczne, że w przykładowo w opisie osiągnięć Habilitant pisze tylko o członkostwie w Komitecie organizacyjnym 3 konferencji (a nie 13), w przypadku których w Internecie nie dało się znaleźć potwierdzenia prawdziwości tej informacji. Można tylko się domyślać, że Habilitant, jako pracownik WNPiD UAM w różnym stopniu uczestniczył/wspierał/współorganizował realizowane na Wydziale wydarzenia o charakterze dydaktycznym, organizacyjnym i w zakresie popularyzacji nauki, szczególnie te związane z kierunkami studiów dotyczących bezpieczeństwa, na których wykłada. W autoreferacie należałoby jednak unikać tego rodzaju nieprecyzyjnych twierdzeń, które mogą wprowadzić w błąd recenzenta co do roli (np. kierowniczej) pełnionej przez Habilitanta w realizacji tych przedsięwzięć.

Pan dr Magiera pełnił kilka funkcji organizacyjnych na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa, w tym: członka Rady Programowej kierunku Bezpieczeństwo Narodowe; kierownika Studiów Podyplomowych Bezpieczeństwo i Obronność; sekretarza Olimpiady Wiedzy o Bezpieczeństwie i Obronności; opiekuna Koła Naukowego Bezpieczeństwo i Obronność. Poza macierzystą jednostką pełnił funkcję skarbnika Polskiego Towarzystwa Nauk Politycznych (Oddział w Poznaniu). Habilitant twierdzi, że pełnił również funkcję członka komitetu organizacyjnego Ogólnopolskiego Forum Studiów nad Bezpieczeństwem "Człowiek – Technika – Środowisko" w Poznaniu (edycje 2014, 2015, 2016). Zweryfikowanie dostępnego w Internecie Programu Edycji Konferencji za 2015 rok (szczegółowych informacji o pozostałych edycjach nie udało się odnaleźć w Internecie) (<https://docplayer.pl/34996394-Program-ii-ogolnopolskiego-forum-studiow-nad-bezpieczenstwem-czlowiek-technika-srodowisko.html>) pokazuje, że dr Magiera nie znajdował się wśród pięciu członków Komitetu Organizacyjnego Konferencji. Sprawozdanie z konferencji za rok 2014 również wśród

organizatorów nie wymienia dra Magiery
(https://cejsh.icm.edu.pl/cejsh/element/bwmeta1.element.ojs-doi-10_14746_ps_2014_1_34). Strona z informacjami do edycji za 2016 rok jest nieaktywna (<https://teologia.amu.edu.pl/strona-glowna/content-wt-gowny/294364-iii-ogolnopolskie-forum-studiow-nad-bezpieczenstwem.-czlowiek-technika-srodowisko-nt.-bezpieczenstwo-czlowieka-human-security-w-encyklice-papieza-franciszka-laudato-si>).

Pan dr Maciej Magiera ma różne osiągnięcia organizacyjne w zakresie przygotowania rozwiązań dydaktycznych. Przede wszystkim koordynował prace utworzenia specjalności Cyberbezpieczeństwo na kierunku Bezpieczeństwo Narodowe; współorganizował webinaria dotyczące funkcjonowania społeczeństwa obywatelskiego; koordynował prace w ramach projektu FUND AKCJA UAM 2020 dotyczącego bezpieczeństwa w obiektach szkolnych; współorganizował studia dualne na kierunku Zarządzanie Państwem; brał udział w unijnym projekcie "Pomost na rynek pracy"; oraz był opiekunem studenckiego projektu badawczego w zakresie dezinformacji. Habilitant brał również udział w zintegrowanych programach rozwoju UAM, jednak w tym przypadku nie sposób określić jego roli, gdyż lakoniczne stwierdzenie "wykonawca" nie identyfikuje realizowanych działań.

Habilitant realizuje współpracę z instytucjami administracji publicznej i samorządu terytorialnego, gdzie poza prowadzonymi badaniami uczestniczy między innymi w konferencjach, szkoleniach i ćwiczeniach, pełniąc w nich zróżnicowane role. Wśród podmiotów tych są Wielkopolski Urząd Wojewódzki w Poznaniu (głównie Wydział Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego), Urząd Miasta w Poznaniu, Komenda Wojewódzkiej (i Miejskiej) Policji w Poznaniu, Komenda Wojewódzkiej (i Miejskiej) PSP w Poznaniu, Wielkopolska Inspekcja Sanitarno-Epidemiologiczna w Poznaniu oraz Ośrodek Doskonalenia Nauczycieli w Poznaniu.

3.3. Osiągnięcia popularyzatorskie

Po uzyskaniu stopnia doktora Habilitant wziął udział w 71 konferencjach naukowych (w wykazie osiągnięć dr Magiera do kategorii konferencji zakwalifikował dwa szkolenia i festiwal nauki w liceum ogólnokształcącym) o zasięgu krajowym i międzynarodowym, podczas których w znakomitej większości przypadków wygłosił referat. Dwie z konferencji odbyły się w Turcji (w okresie stanu epidemii, tak więc trudno określić, czy uczestnictwo miało charakter stacjonarny czy on-line), a pozostałe 69 w krajowych ośrodkach naukowych,

w tym w przeważającej mierze na UAM i wielokrotnie w Słubicach, ale także w Warszawie, Wrocławiu, Tarnowie Podgórnym, Krakowie, Inowrocławiu, Słupsku, Lublinie, Szczecinie, Kaliszu, Białymstoku i Luboniu). Spośród wszystkich wystąpień konferencyjnych trzy były w języku angielskim. Tematyka wystąpień konferencyjnych była bardzo zróżnicowana, mieszcząca się zarówno w dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie, jak i nauk o polityce i administracji. Jedno z wystąpień recenzent miał możliwość osobiście wysłuchać, jednak nie prezentowało ono wysokiego poziomu naukowego/merytorycznego. Zważywszy jednak na dużą liczbę odbytych konferencji przez Habilitanta, mogło po prostu być to jedno ze słabszych wystąpień, co tym bardziej jest możliwe zważywszy na zróżnicowaną problematykę prezentowaną podczas wystąpień konferencyjnych. Z tego względu zdarzenie to nie będzie wpływało na ogólną ocenę dorobku Habilitanta. Habilitant był także członkiem komitetu naukowego Ogólnopolskiego Forum Ratownictwa w Inowrocławiu (edycja 2014, 2015, 2016, 2017, 2019).

Zważywszy na możliwości, jakie dają duże ośrodki naukowe, w tym UAM, w tym dostęp do środków finansowych na uczestnictwo w konferencjach naukowych, również i w tej kwestii pojawia się pewna lokalność działania Habilitanta. Przede wszystkim widoczna jest ona w niezwykle ograniczonym uczestnictwie w przedsięwzięciach naukowych realizowanych za granicą, a tym bardziej w renomowanych zagranicznych ośrodkach naukowych.

4. Konkluzja

Pan dr Maciej Magiera w minimalnym stopniu spełnia ustawowe kryterium wykazywania się "istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej", gdyż jego działalność ma przede wszystkim zasięg lokalny. Mimo istotnych nieścisłości w autoreferacie i wykazie osiągnięć pozytywnie należy ocenić działalność organizacyjną Habilitanta. Jest On również aktywny w obszarach dydaktycznym i popularyzacji nauki, jednak jego działania mają głównie zasięg lokalny lub krajowy.

Wskazane przez Habilitanta osiągnięcie naukowe pt. *Kultura bezpieczeństwa – determinanty i konsekwencje dla administracji publicznej* oraz pozostały dorobek naukowy, mimo istotnych, wskazanych w niniejszej recenzji mankamentów, w tym o charakterze metodologicznym, są wartościowe poznawczo. Z pewnymi zastrzeżeniami stanowią one "znacznym wkład w rozwój dyscypliny nauk o polityce i administracji", a tym samym spełniają

minimalne wymagania określone w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 z późn. zmianami). W związku z powyższym wnioskuję o dopuszczenie dra Macieja Magiery do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego. Wystąpienie Habilitanta podczas kolokwium habilitacyjnego pozwoli podjąć ostateczną decyzję w zakresie nadania lub odmowy nadania mu stopnia doktora habilitowanego.

Z poważaniem

A handwritten signature in blue ink, consisting of stylized, overlapping loops and curves, positioned to the right of the closing text.